

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: D. C.

proti

žalovanému:

Krajské ředitelství policie Královehradeckého kraje

Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Věkoše 4163, PSČ 503 41 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2025, č. j. KRPH-119431-34/ČJ-2024-050022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovil dle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovil na 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních námitek

2. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Má zato, že jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala nezbytnost jeho zajištění, naopak v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
3. Dále namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a dostatečně se nezabývá jeho konkrétní situací. Absentují v něm úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem spolupracovat a nesplní podmínky zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být dle žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, jediným právně relevantním důvodem zajištění. Žalobce uvedl, že na území ČR ani v jiném státu nespáchal žádnou trestnou či jinou protiprávní činnost, není tak žalovaným dostatečně prokázáno, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí toto nerespektoval.
4. K nemožnosti uložení zvláštního opatření žalobce dodal, že žalovaný rozhodl v rozporu se správním spisem a informacemi, které získal v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Má na území ČR partnerku, která prochází náročnou léčbou, a kvůli ní nechtěl opustit Českou republiku. Napadeným rozhodnutím tak bylo dotčeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, které je obsahem čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
5. Žalobce také namítl, že doba trvání zajištění stanovená napadeným rozhodnutím je v jeho případě stanovena v rozporu se zákonem, když nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému účelu.
6. Žalobce poukázal i na to, že v případě návratu do Moldavska má důvodné obavy o své zdraví z důvodu, že represivní složky vykazují znaky libovůle zejména vůči navrátilcům, migrantům a žadatelům o azyl. Nemá tam žádnou podporu a bude zcela odkázán na solidaritu spoluobčanů.
7. K žalobě připojil potvrzení o ubytování ze dne 20. 1. 2025, čestné prohlášení K. B. ze dne 20. 1. 2025 a potvrzení o její dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání ze dne 11. 10. 2023 vydané poskytovatelem zdravotních služeb.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které soudu zaslal dne 17. 3. 2025 spolu se správním spisem, navrhl její zamítnutí. Zrekapituloval skutkové okolnosti, které předcházely vydání rozhodnutí o zajištění, chronologicky popsal průběh vedeného správního řízení a v něm činěné kroky a zopakoval důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
9. K námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel ze zákona a ze zjištěných okolností, které jsou doloženy ve spisovém materiálu, přičemž všechny tyto podklady zohlednil. Dále se vymezil proti tvrzení, že žalobce na území ČR nebo jiném státu nespáchal žádnou protiprávní činnost, když se v minulosti opakovaně dopouštěl úmyslného protiprávního jednání, pro které byl řešen dalšími

policejními orgány (opakovaně způsobil škodu na cizím majetku krádeží dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 251/2016 Sb., řešeno v příkazním řízení).

10. Žalovaný vyloučil, že by k délce trvání zajištění přistupoval svévolně či rozhodoval v rozporu se zákonem. Vycházel z vlastní praxe, tedy ze série realizovaných případů správního vyhoštění do Moldávie, když doba nezbytná k přípravě realizace správního vyhoštění se pohybovala zpravidla v rozmezí 40 až 90 dnů. Žalobce byl poučen o možnosti využití institutu dobrovolného návratu, v rámci kterého je proces spojený s vycestováním z území členských států výrazně zkrácen. Tohoto institutu však nevyužil.
11. Žalovaný uvedl, že se rovněž zabýval případným zásahem do rodinného a soukromého života. Při všech výsledcích žalobce se jej dotazoval na rodinné či jiné vazby na území EU a jejich intenzitu, což je zaznamenáno v protokolech, které byly s žalobcem sepsány. Ten během řízení uvedl, že nemá na území Schengenského prostoru žádnou osobu, pro kterou by ukončení jeho pobytu na daném území bylo nepřijatelné, a že tu nemá žádné společenské vazby, když přechází na ubytovnách a chodí do práce na černo. Z ohledem na žalobcem poskytnuté informace o přítelkyni a další okolnosti správní orgán nabyl přesvědčení, že jejich vazby nejsou intenzivní.
12. K námitce hrozícího nebezpečí při návratu do země původu žalovaný odkázal na vyhlášku č. 328/2015 Sb. (upravenou vyhláškou č. 289/2023 Sb. ze dne 14. září 2023), která upravuje seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země. V ustanovení § 2 této vyhlášky se uvádí, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu (bod č. 16). Žalobce ostatně v rámci předcházejících výpovědí neuvedl, že by se návratu zpět do Moldávie obával.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jednání jako nezbytné. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Zásadní a spornou otázkou mezi účastníky ve věci je, zda byl v případě žalobce dán důvod pro jeho zajištění za účelem správního vyhoštění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
15. Dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Dle odst. 3 věty první téhož ustanovení policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

17. V ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců počítá právní úprava s následujícími alternativami zajištění: a) povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním; c) povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
18. Zajištění cizince je přípustné jen za podmínek definovaných zákonem o pobytu cizinců, směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), a především ústavním pořádkem České republiky spolu s mezinárodními smlouvami v oblasti lidských práv, jimiž je Česká republika vázána. Lze k němu přistoupit pouze tehdy, není-li možno využít mírnější účinná opatření, a musí sledovat vymezený účel, jímž je zabránění nepovolenému vstupu cizího státního příslušníka na území a realizace jeho vyhoštění či vydání, především v případech existence nebezpečí, že cizinec bude správním vyhoštěním mařit nebo jinak ztěžovat (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, či ze dne 24. 2. 2022, č. j. 2 Azs 235/2021-54; všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz; z judikatury Evropského soudu pro lidská práva např. rozsudky ze dne 15. 11. 1996, Ch. proti Spojenému království, č. 22414/93, ze dne 25. 3. 1995, Q. proti Francii, č. 18250/91, ze dne 29. 1. 2008, S. proti Spojenému království, č. 13229/03, či ze dne 19. 2. 2009, A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05).
19. Žalobce předně namítal, že jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala nezbytnost jeho zajištění a nevyužití zvláštních opatření.
20. Zajištění cizince je institutem umožňujícím policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu osoby. Podmínky, za kterých k tomu může dojít, stanoví § 124 zákon o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince mimo dalších podmínek tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, tj. mírnějších opatření dle § 123b téhož zákona.
21. Možnost uložení mírnějších donucovacích opatření je nutno zvažovat vždy na základě konkrétních okolností případu. Jak uvedl již žalovaný, žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, čehož si byl vědom, a to způsobem minimalizujícím kontroly jeho pobytu. Z výpovědi žalobce, z okolností jeho příjezdu a zejména z jeho dosavadního pobytu (k tomu viz níže) na území ani podle soudu nebylo možno dovodit, že by v jeho případě bylo na místě uložení některé z alternativ, tj. zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť v jeho případě byly důvodné obavy, že by takový postup nebyl s ohledem na sledovaný cíl (vycestování žalobce z území států EU) účinný. Jejich uložení by tak k dosažení účelu zajištění nedostačovalo.
22. Uvedená zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření však předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního

opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Důvod, proč žalovaný správní orgán nepřistoupil pouze ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování, vyplývá z již samotného rozhodnutí, kde je s odkazem na výpovědi žalobce poukázáno na zřejmý nedostatek jeho finančních prostředků pro možnost finanční záruky, nestálost žalobce ve smyslu konkrétního místa pobytu z dlouhodobého hlediska a zejména pak neplnění podmínek zvláštního opatření uloženého mu již při předchozím rozhodnutí o správním vyhoštění. Šlo o rozhodnutí ze dne 4. 1. 2023, v němž bylo žalobci mimo jiné uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanovující mu povinnost osobně se hlásit policii každý čtvrtek v 10:00 hod. počínaje dnem 5. 1. 2023 do doby jeho vycestování, které prokazatelně neplnil, neboť se bez omluvy a včas, nedostavoval. Úvahy žalovaného tak vycházejí z výpovědí žalobce (zejména ze dne 17. 12. 2024) a z jeho předchozího přístupu, když již jednou mu uložené zvláštní opatření neplnil.

23. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v daném případě by nebylo uložení mírnějších opatření za účelem vycestování namísto zajištění účelné. V případě žalobce existovalo nebezpečí, že by neplnil mírnější opatření (jak už se také předtím stalo) a z území by nevycestoval, čímž by mohlo dojít k ohrožení realizace jeho správního vyhoštění. Lze souhlasit s tím, že samotná důvěryhodnost žalobce byla v důsledku nerespektování předchozích rozhodnutí včetně neplnění právě již jednou uloženého mírnějšího zvláštního opatření natolik oslabena, že by použití zvláštních opatření bylo zcela zjevně neúčinné.
24. Žalovaný proto správně dospěl k závěru, že v případě žalobce nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování. Zejména na stranách 8 až 9 napadeného rozhodnutí se dostatečně zabýval možnostmi užití těchto zvláštních opatření a řádně u jednotlivých opatření odůvodnil, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje. V žalobcově případě existuje důvodný předpoklad, že nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo, čímž dojde k jeho zmaření. Žalovaný k těmto závěrům dospěl zcela důvodně, zejména na základě posouzení žalobcovy pobytové historie v ČR. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že z předchozího žalobcova jednání nelze s potřebnou mírou přesvědčivosti usuzovat na to, že by v budoucnu se správními orgány spolupracoval a výkonu návratového rozhodnutí se nevyhýbal.
25. Pokud žalobce vytýká žalovanému šablonovitost odůvodnění jeho rozhodnutí, pak takové námitce přisvědčit nelze. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalovaný dostatečně zohlednil konkrétní situaci žalobce a odůvodnil, proč v jeho případě nepřistoupil k uložení mírnějšího opatření, a to právě s poukazem a posouzením jeho konkrétního jednání v minulosti.
26. K žalobní námitce svévolného stanovení doby trvání zajištění krajský soud konstatuje, že ke sledovanému účelu zajištění se úzce váže i přípustná délka jeho trvání. Zákon o pobytu cizinců v § 125 odst. 1 sice stanoví, že doba zajištění nesmí (až na výjimky) přesáhnout 180 dnů, to však neznamená, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze automaticky stanovit až na tuto maximální dobu. Délka zajištění (každého jednotlivého) nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V odůvodnění vedlejšího výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, musí správní orgán mimo jiné uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad,*

jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Klíčové pro danou věc je dostačující vysvětlení jednotlivých kroků, které bude třeba učinit pro realizaci vyhoštění. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79). Následným úkolem správního soudu je pak přezkoumat, zda správní orgán postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, čj. 1 Azs 143/2020-48).

27. Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že v projednávané věci konzultoval žalovaný dobu přípravy realizace správního vyhoštění dne 20. 2. 2025 s pracovníky Ředitelství služby cizinecké policie, kdy mu bylo sděleno, že vzhledem ke složitosti přípravy realizace správního vyhoštění je třeba počítat s dobou 60 dnů (viz str. 9 rozhodnutí - zabezpečení náhradního cestovního dokladu a přepravních dokladů, obstarání letenky apod.). Žalovaný tedy stanovil dobu zajištění právě s ohledem na minimálně odhadnutou délku 60 dnů. Nad rámec toho žalovaný i po vydání napadeného rozhodnutí předpokládanou dobu realizace správního vyhoštění a jednotlivé kroky koordinoval s pracovníky Ředitelství služby cizinecké policie (viz úřední záznam ze dne 6. 3. 2025).
28. Dle krajského soudu tedy žalovaný v projednávané věci nezneužil správní uvážení ani nepřekročil jeho meze, jeho postup nepřestoupil hranici přiměřenosti. V rozhodnutí o zajištění stanovená doba trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu žalobce a nelze dovodit, že by žalovaný v tomto směru postupoval svévolně či paušálně, neboť zohlednil zkušenosti s přípravou realizace správního vyhoštění právě do jeho domovské země, tj. do Moldavské republiky.
29. K žalobcovým obavám z případného návratu do země původu soud uvádí, že ve správním řízení nebylo ničím doloženo či prokázáno, že by země původu žalobce nebyla bezpečnou zemí. Ani případná špatná ekonomická situace v domovském státě žalobce není překážkou jeho vyhoštění z území členských států. Během celého správního řízení naopak žalobce opakovaně při svých výpovědích uváděl, že se návratu do země původu neobává, a to i v naposled podaném vysvětlení dne 17. 12. 2024, kdy uvedl: „Do Moldavska se nyní můžu vrátit, mám tam svou rodinu – svojí matku a syna. ... Domnívám se, že je tam klid a bezpečno.“ Navíc žalobce nemá na území ČR žádné stabilní rodinné vazby, přičemž naproti tomu v zemi původu žije jeho matka a mladší syn.
30. K otázce soukromého a rodinného života žalobce na území České republiky žalovaný s odkazem na skutečnosti jím uvedené v podaném vysvětlení dne 17. 12. 2024 uzavřel, že rodinné vazby v ČR nebo EU neuváděl, a i kdyby případně takové vazby vznikly, tak by to bylo v době neoprávněného pobytu na území. Uzavřel, že žalobce nemá na území osobu natolik blízkou, aby dopad rozhodnutí byl zjevně nepřiměřeným zásahem. Nad rámec toho žalovaný pak ve svém vyjádření vysvětlil, proč žalobcem okrajově zmíněnou přítelkyni a jejich vazbu nevyhodnotil za natolik intenzivní. Žalobce pak až k žalobě přiložil čestné prohlášení jeho přítelkyně K. B. a potvrzení o její dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání ze dne 11. 10. 2023. V průběhu správního řízení však žádné podrobnější skutečnosti a nic bližšího k jejich vztahu neuváděl. Krajský soud předložené listiny jako důkaz neprováděl, neboť je považuje v této

fázi řízení za nadbytečné a jejich předložení za účelové. Žalobce měl možnost předložit je již v průběhu správního řízení a neučinil tak.

31. Závěrem žalobcem uvedené porušení příslušných ustanovení správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv je formulováno značně obecně, a proto soudu neumožňuje bližší vypořádání. Nutno podotknout, že obecné odkazy na porušení různých ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Stejně tak pokud žalobce uvádí, že rozhodné skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu; neuvedl však, které konkrétní skutečnosti podle něj nebyly doloženy a nemají oporu ve spisu.
32. Pro úplnost krajský soud dodává, že nerozhodoval o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl urychleně po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí (zároveň ve stanovené lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s.). Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č. j. 1 Azs 95/2021-25).

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto výrokem I. žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. března 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně